

De zee wordt opgestuwd. Woeste golven slaan als vijandige Vikingschepen op het strand.

‘Oma! Waar ben je?’ Ik brul de woorden om boven het geraas van de storm uit te komen, maar ze waaien alle kanten uit. Met de wind pal tegen loop ik in de richting vanwaar ik in de onweersflits iets wits in het water zag.

‘Oma!’ brul ik nog een keer.

Opnieuw een flits die door de hemel knalt. Het is angst-aanjagend. Dan zie ik weer iets wits in het water. Het wordt opgetild door een golf en verdwijnt weer.

Is dat oma?!

Ik roep opnieuw.

De paniek in mijn lijf heeft minstens dezelfde kracht als deze zomerstorm.

Heel even verschijnt het wit weer, gedragen door het water.

Ik schop mijn sneakers uit en trek aan mijn jurk, want die wordt te zwaar in het water.

Er zit niets anders op. Ik waad het water in, maar de eerste de beste golf werpt me al omver, opgejut door windkracht negen.

‘Oma!’ gil ik zo hard als ik kan, terwijl ik door het water ploeg. Golven slaan in mijn gezicht en ik krijg een gulp zout water binnen. Ik spuug die proestend uit en probeer opnieuw op te staan en verder te gaan. Maar de zee trekt en duwt en ik slaag er niet in om overeind te komen.

Misschien verdrink ik wel.

Maar dat kan niet, dat mag niet. Ik ben dertien en wil minstens negenennegentig worden.

Een hoge golf spoelt over me heen en ik weet niet meer wat onder en wat boven is. Mijn longen branden.

Opeens voel ik dat iemand me aan mijn haren trekt. Een

hand grijpt mijn arm vast en sjort me omhoog, zodat ik niet meer met mijn gezicht in het water lig.

‘Ben je helemaal gek geworden?’ De stem boven me klinkt kwaad. Ik word door de golven gesleurd, over het zand. Tot ik met een plof neerval. ‘Je had wel dood kunnen zijn!’

Het klinkt woedend. Ik hoest en spuug zout water en slijm uit.

‘Maar... oma...’ mompel ik nog en dan glijd ik het duister in.

‘Haas! Gaat het?’

‘Hazel?’

‘Waar ben je mee bezig?!’

1

Ganzen.

Ganzen blijven hun leven lang bij elkaar.

Zebravinken ook. En dwergpapegaaien, niet te vergeten. Sommige uilsoorten en adelaars gaan ook nooit uit elkaar. Eeuwigdurende liefde. Net als in sprookjes die eindigen met 'En ze leefden nog lang en gelukkig!'. Dat heeft de natuur zo bedacht, las ik laatst in *Het grote vogelboek*. Zo blijven koppeltjes bij elkaar omdat dat het veiligst is voor hun jonkies. Die kunnen dan in alle rust opgroeien tot ze volwassen zijn, pas daarna vliegen ze uit. Zij wel.

Ik zou willen dat ik een ganzenkind was. Of een adelaarsjong. Hoe doen die vogels dat toch?

Als ik dat weet, kan ik misschien zorgen dat pap en mam bij elkaar blijven. Ik wil namelijk niet dat ze gaan scheiden. Dat we zo'n gezin worden dat als los zand uit elkaar valt. Wij horen bij elkaar, zoals puzzelstukjes van dezelfde puzzel. Als ze uit elkaar gaan, dan worden we stukjes die opeens op verschillende plaatsen terechtkomen.

We zouden misschien moeten verhuizen. Jules is laatst helemaal naar de andere kant van het land verhuisd omdat haar ouders gingen scheiden. Haar moeder kreeg een nieuwe relatie en die man woonde tweehonderd kilometer verderop. Jules nu ook.

Ik wil er niet eens aan denken dat pap misschien op een dag een nieuwe vrouw zal hebben, of mam een andere man. Zonder te weten wie het zijn, haat ik die mensen nu al. Bovendien hebben zij misschien ook kinderen en dan moeten onze gezinnen gaan mengen en dat is gedoe. Dat hoeven vogels dus nooit. Die mengen geen nestjes.

Nee. Ik wil niet dat pap en mam uit elkaar gaan, en ik begrijp ook niet waarom zij dat zouden willen.

Daarom heb ik deze zomer een doel: erachter komen waarom ze denken dat ze uit elkaar willen en begrijpen wat er met pap aan de hand is. Als ik dat weet, kan ik er misschien voor zorgen dat ze bij elkaar blijven, zodat dit een verhaal over liefde wordt. Liefde die alles overwint.

En ze leefden nog lang en gelukkig.

Laat ik in ieder geval vertellen hoe het begon. Of misschien kan ik beter zeggen: hoe het eindigde.

Een halfjaar voordat pap en mam uit elkaar gingen, begonnen de eerste ruzies. Voor die tijd hadden ze eigenlijk nooit ruzie. Dat was juist zo fijn aan ons: wij waren een rimpelloze zee. En toen kwamen daar de eerste golven in. Die golven werden steeds hoger.

De ruzies gingen aanvankelijk over heel stomme dingen. Een koelkast die mijn moeder niet goed dicht had gedaan. Mijn vader die ongeduldig onderaan de trap stond en riep dat ze – alweer – te laat zouden komen. Dat mijn vader elke zomervakantie weer naar Frankrijk wilde en wij iets anders (daarom waren we vorig jaar gelukkig een keer naar Italië gegaan). Het stilzwijgen in de auto, waarbij ze alleen dingen zeiden als: ‘Je had hier rechts moeten gaan, maar ja...’ Het ‘ja’ werd uitgerekt als een elastiek, waarna het venijnig terugveerde en gevolgd

werd door een diepe, geïrriteerde zucht. Ogenschijnlijk kleine dingen die groot blijken te kunnen worden, als tuimelkruid dat steeds meer verzamelt op zijn pad.

Ze leken vaker niets meer tegen elkaar te zeggen te hebben. Soms doet stilte meer pijn dan lawaai, als het gevuld is met boosheid.

Bij elke nieuwe ruzie kwamen alle oude ruzies ook weer tevoorschijn. Zo werden de ruzies steeds groter. Oude koeien uit de sloot halen, noemde mijn moeder dat. Maar soms blijken oude koeien verrassend levend te zijn.

Ik zou trouwens ook kunnen beginnen met de dag dat pap en ik bij de flamingo's waren, en de vogels allemaal wegvlogen – een prachtig gezicht van roze tegen de ondergaande zon.

Maar ik begin hier: de dag dat ons gezin als vuurwerk uit elkaar spatte. Dat is nu een paar weken geleden.

Het ene moment waren we nog bij elkaar, in dezelfde huls, als een sierpijl. Houtskool, zwavel, kleurstof, kaliumnitraat en een ontsteker. Als losse onderdelen heb je er niet zoveel aan, maar doe ze bij elkaar met nog wat chemicaliën, en je krijgt een prachtige vuurpijl, die goud spettert en vonkt aan de hemel.

Vuurwerk werd vroeger gebruikt om boze geesten weg te jagen. Die zouden dan zo schrikken van het kabaal en de felle lichtflitsen in de lucht dat ze verblind en doof de weg kwijtraakten en wegbleven. Daarom gebruiken veel culturen vuurwerk als ze het nieuwe jaar in gaan. Zo verjagen ze kwade geesten en kunnen ze het nieuwe jaar goed beginnen.

Alleen gaat het nu om een gewone zaterdag in het voorjaar, niet om oudejaarsavond. Toch ontsteken pap en mam de vuurpijl die wij zijn. En ze verjagen er geen monsters of geesten mee, maar liefde.

Een paar weken eerder

Het is zaterdagochtend en pap en mam zitten aan de ontbijt-tafel. Nathan hangt op de bank in de woonkamer en kijkt televisie. Hij is acht jaar oud, vijf jaar jonger dan ik. Hij heeft zijn pyjama nog aan en zijn voeten opgetrokken. Zijn haren zijn warrig van het slapen en hij duimt. Dat mag niemand buiten ons gezin weten van hem. Pap probeert hem al heel lang van het duimen af te krijgen, maar Nathan houdt stug vol.

Pap en mam zwijgen. Het lijkt alleen niet op een stilte waarin ruimte is voor iets. Er zijn geen kieren waar gelach doorheen kan borrelen. Er is geen plek voor een: 'Heb je lekker geslapen?' Deze stilte lijkt dichtgetimmerd. Ik leg mijn tekenblok en potloden op het aanrecht, trek de koelkast open en pak de melk. Riv is nog boven, in de badkamer.

Pap heeft een krant voor zich, maar zijn ogen blijven wazig op dezelfde plek hangen. Op zaterdag en zondag begint hij ietsjes later en opent Fadoua de zaak. Pap heeft een boekwinkel. Mam lijkt verdrietig voor zich uit te staren en ze heeft een zonnebril op, wat best vreemd is, aangezien we binnen zijn. Haar mondhoeken trekken naar beneden en haar handen omvatten een kop thee.

'Waarom heb je een zonnebril op?' vraag ik.

‘Het licht doet een beetje pijn aan mijn ogen,’ mompelt ze. Ze opent een kastje en pakt er een strip pijnstillers uit. Twee witte ovale pilletjes vallen met een plof in een glas water. Ze lossen langzaam op, en mam drinkt het glas in één keer leeg. ‘Hoofdpijn.’

Alleen is het geen hoofdpijn, maar een gebroken hart, weet ik een kwartier later.

Een gebroken hart verdraagt weinig licht.

‘Aron, jij nog koffie?’ Mam kijkt hem niet aan, maar zet een kopje onder het espressoapparaat.

Ze zien er beiden wat verslagen uit, als bokscers in een onbesliste, veel te lang durende wedstrijd. Ze zitten op een meter van elkaar, maar het had net zo goed een sterrenstelsel verder kunnen zijn. De lucht tussen hen voelt kil en verstikkend. Ik slik en pak een kom, waar ik Rice Krispies in strooi en melk overheen giet.

In de tuin landt een roodborstje, zie ik. Hij zit op een tak en hipt nieuwsgierig rond. Roodborstjes willen hun territorium nooit delen. Dus verjagen ze alles wat rood is. Dat heeft mijn opa me ooit verteld en het staat in *Het grote vogelboek* dat hij me gaf. Alleen zo overleven roodborstjes – door alles wat ook rood is te verjagen.

Ik pak het schaalpje met mijn ontbijt en mijn tekenblok en ga bij het raam zitten, mijn ogen op de vogel gericht. Ik hou van tekenen en ben er goed in. Uit mijn nieuwe tekenkist – vorige week werd ik dertien en kreeg ik een kist vol met de mooiste tekenpotloden, papier en waterverf – pak ik een zacht potlood.

‘Mag ik mee naar de winkel, pap? Helpen?’ Ik kijk niet op, maar blijf schetsen. Ik vind het fijn om in zijn boekwinkel te helpen. Dan leg ik de boeken recht, zet sommige in de etalage

en maak de lange tafel waaraan gelezen kan worden gezellig.

‘Vandaag even niet, Haas,’ zegt hij, en hij klinkt anders dan normaal.

Ik heet Hazel, maar iedereen noemt me Haas. Die naam heeft trouwens niets te maken met de hazenlip die ik had toen ik geboren werd. Pap en mam hadden de naam al bedacht toen ze nog niet wisten dat er een opening in mijn gehemelte zat.

‘Toen mama in verwachting van jou was,’ vertelde pap een keer, ‘bloeide er een prachtige hazelaar in de tuin. Daarom noemden we jou Hazel.’

Die hazenlip – mam noemt het liever een schisis – is trouwens geopereerd. De laatste operatie was vier jaar geleden. Als ik in de spiegel kijk, zie ik een dun lijntje tussen mijn neus en lippen. Mijn neus is net wat platter. En mijn mond is niet symmetrisch. De rechterkant van mijn bovenlip trekt omhoog, daar waar mijn neus naar beneden trekt. En als ik heel zenuwachtig ben, hoor je dat aan mijn stem. Dan moet ik heel diep ademhalen en weer rustig doorpraten.

Ik heet dus Hazel vanwege een boom. Ik vind mezelf trouwens geen prachtige boom, eerder een slordige, nietszeggende struik. Maar ja, niemand noemt zijn kind Struik.

Rivka komt de keuken binnen. Ze heeft haar haren in een knot en loopt, met haar telefoon in haar handen, naar het aanrecht om een glas water te pakken. Rivka is de paradijsvogel in ons gezin. Ze is bloedmooi. Rivka is ruim vier jaar ouder dan ik ben. We lijken nauwelijks op elkaar. Ze heeft lang koperkleurig haar dat altijd glanst. Haar amandelvormige groene ogen geven haar een exotische aanblik. Háár lippen zijn vol en perfect en nergens trekt iets omhoog door littekens.

Rivka kijkt van de een naar de ander. ‘Jee, wat een grafstemming. Is er iemand dood?’ Ze leunt tegen het aanrecht en ik

kijk op. Verrast staar ik naar haar felgelakte nagels. Ze heeft elke nagel een andere kleur gegeven. Roze, rood, groen, geel en paars. Ze vangt mijn blik en lacht even.

‘Dat is in,’ zegt ze dan. ‘Niemand lakt zijn nagels nog mono.’
‘Wat?’

Ze zucht alsof ze me dom vindt. Dat vindt ze me ook, geloof ik. Dom en irritant. Ze kijkt vaak naar me alsof ik een hinderlijke mug ben. ‘Mono. Dat je maar één kleur gebruikt. Maar bij jou staat zowel mono als multi niet, met die afgekloven nagels.’ Ze kijkt erbij alsof ze naar een beschimmeld stuk brood kijkt. Ik haal mijn schouders op en kijk weer naar de lijnen op mijn papier.

‘Wat voor vogel is het deze keer?’ Mijn zus klinkt wat vriendelijker. Ik weet ook dat vogels haar niet interesseren, dat ze nog geen spreekw van een zwaluw kan onderscheiden.

‘Een havik,’ zeg ik daarom en ik kijk weer naar het roodborstje.

‘Leuk,’ zegt Rivka en ze draait zich om naar mam. ‘Nou, wat is er? Iets met oma? Waarom heb jij een zonnebril op, mam?’

We hebben nog maar één grootouder – die trouwens elk jaar wat lijkt te krimpen, want ze oogt steeds kleiner. De ouders van mam heb ik nooit echt goed gekend, omdat zij beiden vroeg overleden zijn. En mijn opa van paps kant is vorig jaar doodgegaan. Eigenlijk, denk ik opeens, zijn de ruzies daarna ontstaan. Dat komt vast omdat pap verdriet heeft dat zijn vader dood is, alhoewel ze nooit echt een goede band leken te hebben.

‘Hoofdpijn,’ mompelt mam. Maar ze zet de bril toch af en dan zien we dat haar ogen roodomrand en gezwollen zijn. Huilogen.

Gebrokenhartogen.

Pap schraapt zijn keel en mam zet haar mok iets te hard